

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118249892
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6118249892.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členov senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a Mgr. Radoslavy Strhárskej, v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému 1/ J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXX, XXX XX W., t.č. bytom J., žalovanej 2/ J., nar. XX.XX.XXXX., trvale bytom J., XXX XX U. a žalovanému 3/ N.r, nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., právne zastúpenému Špireková & Partners s.r.o., so sídlom Námestie Matice slovenskej 6, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO: 47 232 811, o zaplatenie sumy 5.000,-- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 22Csp/31/2019-233 zo dňa 4. novembra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 22Csp/31/2019-233 zo dňa 4. novembra 2019 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol a žalovaným v 1/ až 3/ rade priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v pomere 100 % trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaných 1/ až 3/ zaplatenia sumy 5.000,-- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne počítaným od 24.06.2017 do zaplatenia. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za preukázané, že veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava a žalovaní 1/ až 2/ uzatvorili dňa 19.5.2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0411572687 (ďalej len „zmluva o úvere“). Veriteľ poskytol žalovaným spotrebný úver vo výške 400.000,-- Sk, ktorý sa žalovaní zaviazali veriteľovi zaplatiť v mesačných splátkach po 4.276,-- Sk so splatnosťou prvej splátky dňa 10.6.2005, s konečnou splatnosťou úveru dňa 10.5.2020, pri premenlivej úrokovej sadzbe 9,60 % p.a, poplatok za správu úveru 50,-Sk mesačne. Žalovaní úver nesplácali riadne a včas. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné. Účel úveru bol uvedený: modernizácia nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie mal za preukázanú aj tú skutočnosť, že veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava a žalovaný 3/ ako ručiteľ uzatvorili dňa 19.5.2005 Dohodu o ručení. Z obsahu uvedenej Dohody vyplýva, že ručiteľ (žalovaný 3/) má vedomosť o uzavretí Zmluvy o splátkovom úvere č. 0411572687. V bode II. Dohody je upravený rozsah ručenia. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné.

3. Súd prvej inštancie zmluvu o úvere uzavretú medzi veriteľom Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava a žalovanými 1/ a 2/ vzhľadom na postavenie zmluvných strán posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa

ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zároveň dospel k záveru, že zmluva o úvere nemá charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko žalovaným 1/ a 2/ bol poskytnutý spotrebiteľský úver na účel modernizácie nehnuteľnosti.

4. Konštatoval, že medzi stranami sporu bolo sporné, či došlo k platnému zosplatneniu úveru. Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia, že došlo k zosplatneniu úveru, v spore predložil listiny zo dňa 24.1.2017, ktorými Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava oznámila vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a žiadala pohľadávku vo výške 9.131,37 Eur zaplatiť do 15 dní. V listine, ktorá bola adresovaná žalovanému 1/ a zasielaná na vedomie žalovanému 3/ je uvedené, že banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.8.2016. Nebolo sporné, že uvedené listiny boli žalovaným 1/ a 3/ aj doručené. Žalobca v priebehu sporu (po výhradách, týkajúcich sa zosplatnenia) predložil súdu listinu Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s rovnakým dátumom 24.01.2017 adresovanú žalovanému 1/ s rovnakým obsahom ako listina, ktorú predložil so žalobou, avšak tu už bol uvedený iný dátum zosplatnenia, a to ku dňu 29.12.2016 a zároveň tam už nebolo uvedené, že je posiadaná na vedomie žalovanému 3/. Uvedené skutočnosti vyvolávajú pochybnosti o spôsobe konania veriteľa. V listine, ktorá bola adresovaná žalovanej 2/ je uvedené, že banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.12.2016. Nebolo sporné, že uvedená listina bola žalovanej 2/ aj doručená.

5. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, nakoľko listiny veriteľa Slovenskej sporiteľne a.s. Bratislava, a to Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti sú rozporné, nie je z nich pre spotrebiteľa jednoznačné, vzhľadom na uvádzané rôzne dátumy, kedy nastala mimoriadna splatnosť úveru a pochybnosti vzbudzuje aj konanie veriteľa, keďže boli vyhotovené dve listiny o zosplatnení s rovnakým dátumom vyhotovenia (24.01.2017), doučované rovnakej osobe (žalovanému 1/) s uvedeným rôznym dátumom zosplatnenia. Takéto neodborné konanie veriteľa nemôže byť na ujmu spotrebiteľa (žalovaných 1/ až 3/). Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny úkon vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, je neplatným právnym úkonom, ktorý svojim obsahom a účelom odporuje zákonu a sa prieči dobrým mravom.

6. Konštatoval, že aj keď nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, mohol (po splnení ďalších náležitostí) veriteľ postúpiť svoju pohľadávku žalobcovi, avšak mohol postúpiť len splatné pohľadávky ku dňu postúpenia (neuhradené jednotlivé splatné splátky úveru). Výšku pohľadávky, ktorá mohla byť postúpená súd prvej inštancie nezisťoval, nakoľko to pre posúdenie žaloby žalobcu bolo irelevantné. Zistil, že Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava ako postupca uzatvorila dňa 23.06.2017 so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0666/2017/CE (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“). Z Prílohy č.1 k zmluve zistil, že bola postúpená aj pohľadávka týkajúca sa žalovaných. Žalovaní tvrdili, že Oznámenie o postúpení pohľadávky im doručené nebolo. Žalobca v spore nepreukázal doručenie Oznámenia o postúpení pohľadávok žalovaným a v spore nepredložil ani samotnú listinu Oznámenie o postúpení pohľadávok. Žalobca predložil súdu výzvy zo dňa 22.03.2014, adresované žalovaným 1/ a 2/, kde konštatuje, že ak neuhradia dlžnú sumu, je banka oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Tu súd prvej inštancie opätovne poukázal na neodborné konanie veriteľa, keď predložil súdu dve rovnaké listiny s dátumom 22.03.2017 (Výzva na úhradu pred postúpením pohľadávky) adresované žalovanému 1/, pretože v jednej je uvádzané, že je posiadaná na vedomie ručiteľovi (žalovanému 3/), pričom v druhej už takýto údaj nie je. Žalovaní 1/ až 3/ uviedli, že uvedená listina (Výzva na úhradu dlhu pred postúpením pohľadávky) im doručená nebola. Žalobca v spore jej doručenie žalovaným nepreukázal.

7. Poukázal na to, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) môže byť iba pohľadávka alebo jej časť za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Konštatoval, že v danom prípade uvedené predpoklady splnené neboli (nakoľko nebol splnený už prvý predpoklad doručenia výzvy), a preto je treba na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku, ktorej postúpenie je v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu teda samotná zmluva o postúpení pohľadávok v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky je absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je súd povinný v konaní prihliadnuť ex offio.

8. Názor žalobcu, podľa ktorého tým, že z Prílohy č.1 k Zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že žalovaní boli ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 702 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého záväzku voči banke presiahol jeden rok, a teda jeho právny predchodca konal s súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách súd prvej inštancie považoval za nesprávny. Žalobca v konaní nepreukázal, že by jeho právny predchodca bol urobil vo vzťahu k žalovaným písomnú výzvu tak, ako je to uvedené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ak by žalovaní boli porušovali povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy a boli by nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením čo i len časti jeho peňažného záväzku voči banke a banka by žalovaných písomne vyzvala na splnenie tohto peňažného záväzku a žalovaní by svoj záväzok nesplnili, až potom by mohla banka platne postúpiť svoju pohľadávku, ktorá zodpovedala predmetnému peňažnému záväzku písomnou zmluvou, a to aj právnickej osobe, ktorá nie je bankou. Ak tieto predpoklady splnené neboli, neprichádzalo do úvahy zákonné postúpenie pohľadávky, pretože nenastala splatnosť predmetnej pohľadávky, a preto takúto nesplatenú pohľadávku banka nemohla postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, teda takej, ktorá nebola bankou.

9. Žalobca v konaní predložil výzvu na zaplatenie zo dňa 22.03.2017, avšak nepreukázal, že výzva bola žalovaným 1/ až 3/ aj skutočne zaslaná (keďže zákon o bankách predpokladá aby výzva bola písomná, musí sa banka aspoň pokúsiť o jej zaslanie žalovaným na ich poslednú známu adresu), a to napríklad poštovým podacím hárkom, doručenkou a podobne. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalobca ani nepreukázal, že žalovaní boli v omeškaní viac ako 90 dní.

10. Vzhľadom na to, že postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu a žalobu preto zamietol. Uviedol, že povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť v predmetnom konaní spočívala na žalobcovi. Keďže súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie, nezaoberal sa vznesenou námietkou premlčania.

11. Žalovaní boli v konaní úspešní v plnom rozsahu, preto im súd prvej inštancie priznal náhradu trov konania v pomere 100 % trov konania.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na to, že v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky stanovené ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a že nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaní 1/ a 2/ boli v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 29.07.2016, kedy naposledy titulom úveru uhradil postupcovi plnenie, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23.06.2017). Žalovaní 1/ a 2/ boli tak v omeškaní celkom 702 dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 25.11.2016, výzvou zo dňa 24.01.2017 označenou ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzvou zo dňa 22.03.2017 (obálka vrátená z dôvodu, že adresát je neznámy). Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky, pretože takýto výklad z tohto ustanovenia nevyplýva. Nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporne preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách a porušeniu bankového tajomstva, vyslovil názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

13. Žalobca sa nestotožnil ani so závermi súdu prvej inštancie v časti odôvodnenia, v ktorej videl rozpor medzi oznámeniami o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, nakoľko z obsahu spisu je zrejmé, že vyhlásil

mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.08.2016, ktorú dal aj na vedomie žalovanému 3/ a ktorú tiež možno pokladať za spôsobilú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. K predmetným výzvam založil do spisu doručky preukazujúce ich riadne doručenie žalovaným. Pokiaľ súd prvej inštancie videl nezákonnosť v duplikovanej výzve (splatnosť ku dňu 29.12.2016), ktorá vznikla chybou interného systému jeho právneho predchodcu, ktorá nebola daná na vedomie žalovanému 3/, nemusel na ňu vôbec prihliadať. Poukázal na to, že v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaní 1/ a 2/ boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok úveru, pričom predmetné výzvy odoslal na poštovú prepravu, aj keď podacími hárkami z administratívnych dôvodov už nedisponuje. Zároveň je podľa doručení k výzvam zo dňa 24.01.2017 preukázané, že predmetná výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaných a postupca splnil svoju zákonnú povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Poukázal na znenie článku 19 ods. 19.16 Všeobecných obchodných podmienok a na to, že tento článok bol krajskými súdmi Slovenskej republiky opakovane preskúmaný, pričom tieto súdy nedospeli k záveru, že takéto dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Z uvedených dôvodov vyslovil názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania a že otázku aktívnej legitímácie preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k tejto zmluve a splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

14. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 3/. Vo vyjadrení uviedol, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a vyjadril svoj súhlas s argumentáciou súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní považoval za nepravdivé a účelové. Nestotožnil sa s odvolaním žalobcu a v celom rozsahu poprel skutkové, ako aj právne tvrdenia žalobcu. Poukázal na znenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a na viacerú judikatúru súdov Slovenskej republiky týkajúcu sa postúpenia pohľadávky podľa tohto ustanovenia. Ďalej poukázal na to, že § 89 ods. 1 a ani iné ustanovenie zákona o bankách účinné v čase uzavretia zmlúv, z ktorých žalobca odvodzuje vznik svojho nároku, neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odchyľne od tohto zákona alebo osobitného predpisu. Keďže znenie bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok umožňuje postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, mal za to, že je v rozpore so zákonom, pretože § 92 ods. 8 zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchyliť. Poukázal aj na to, že kogentným ustanovením je aj § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Potvrdil, že obsahom spisu je list veriteľa adresovaný žalovanému zo dňa 25.11.2016 a zo dňa 22.03.2017, avšak dôkaz preukazujúci doručenie týchto listín žalovanému absentuje. Preto mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky bola žalovaným doručená výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a v dôsledku uvedeného ani nie je možné posúdiť naplnenie podmienky omeškania s plnením dlhu viac ako 90 dní po doručení výzvy. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca preto nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia, a preto mu nie je možné toto právo priznať. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu plnú náhradu trov odvolacieho konania.

15. K vyjadreniu žalovaného 3/ sa vyjadril žalobca. Uviedol, že naďalej trvá na podanom odvolaní a navrhuje, aby mu odvolací súd v plnom rozsahu vyhovel.

16. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa v predmetnom konaní proti žalovaným 1/ až 3/ domáhal zaplatenia 5.000,-- Eur s príslušenstvom na základe zmluvy o úvere uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., Bratislava (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) a žalovanými 1/ a 2/ dňa 19.05.2005. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným 1/ a 2/ spotrebný úver vo výške 13.277,57 Eur (400.000,-- Sk), ktorý sa žalovaní 1/ a 2/ zaviazali splácať v mesačných splátkach vo výške 141,94 Eur (4.276,--Sk) splatných k 10. dňu v mesiaci. Splatnosť prvej splátky si dohodli na deň 10.06.2005 a konečnú splatnosť úveru si dohodli na deň 10.05.2020. Zmluvné strany si dohodli premenlivú úrokovú sadzbu vo výške 9,60 % ročne. Zmluva o úvere bola uzavretá za účelom modernizácie nehnuteľnosti. Právny predchodca žalobcu so žalovaným 3/ uzavrel dňa 19.05.2005 Dohodu o ručení, ktorou žalovaný 3/ vyhlásil, že podľa § 303 a nasl. Obchodného zákonníka uspokojí pohľadávku, ktorá vznikla zo zmluvy o úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver.

18. Výzvou zo dňa 25.11.2016 právny predchodca žalobcu žalovanému 1/ oznámil, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 24.11.2016 vo výške 2.578,16 Eur s tým, že ak ju v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Z obsahu tejto výzvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu ju doručoval na vedomie aj žalovanému 3/ ako ručiteľovi. Výzvou zo dňa 25.11.2016 právny predchodca aj žalovanej 2/ oznámil, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 24.11.2016 vo výške 2.578,16 Eur s tým, že ak ju v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, pričom táto výzva nebola zasielaná na vedomie žalovanému 3/ ako ručiteľovi.

19. Podaním zo dňa 24.01.2017 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ právny predchodca žalovanému 1/ oznámil, že vyhlásil ku dňu 22.08.2016 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy a žalovaného 1/ vyzval na uhradenie sumy 9.131,37 Eur. Zároveň z tohto oznámenia vyplýva, že bolo zaslané na vedomie ručiteľovi - žalovanému 3/. Žalobca k tomuto podaniu priložil aj kópiu doručky adresovanej žalovanému 3/, z ktorej vyplýva, že žalovaný 3/ uvedené oznámenie prevzal dňa 01.02.2017. Odvolací súd ďalej zistil, že žalobca predložil súdu prvej inštancie totožnú listinu označenú ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 24.01.2017, v ktorej právny predchodca žalobcu žalovanému 1/ oznámil iný dátum mimoriadnej splatnosti pohľadávky, a to deň 29.12.2016 a vyzval žalovaného 1/ na úhradu pohľadávky vo výške 9.137,37 Eur, pričom v tomto oznámení absentuje údaj o tom, že bolo zaslané na vedomie ručiteľovi - žalovanému 3/. Podaním zo dňa 24.01.2017 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ právny predchodca aj žalovanej 2/ oznámil, že vyhlásil ku dňu 29.12.2016 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy a vyzval žalovanú 2/ na úhradu pohľadávky vo výške 9.131,37 Eur. K tomuto podaniu priložil aj kópiu doručky, z ktorej vyplýva, že toto oznámenie bolo žalovanej doručené dňa 01.02.2017.

20. Výzvami zo dňa 22.03.2017 právny predchodca žalobcu žalovanému 1/ a žalovanej 2/ z dôvodu ich omeškania so splácaním pohľadávky vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky a oznámil im, že sa stala splatnou celá pohľadávka. Zároveň im oznámil, že splatná a nezaplatená pohľadávka banky ku dňu 21.03.2017 je vo výške 9.338,96 Eur a že ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku banky tretej osobe. Žalobca zároveň predložil súdu totožnú listinu označenú ako „Výzva“ zo dňa 22.03.2017 adresovanú žalobcovi 1/, na ktorej je navyše uvedené, že bola zasielaná na vedomie ručiteľovi - žalovanému 3/.

21. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0666/2017/CE zo dňa 23.06.2017 právny predchodca žalobcu ako postupca postúpil pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere zo dňa 19.05.2005 žalobcovi.

22. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ vzhľadom na ich postavenie pri uzatváraní zmluvy o úvere bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa tiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nakoľko podľa § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. Slovenskej obchodnej inšpekcie v znení neskorších predpisov v platnom znení v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“) tento zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.

23. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

24. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

25. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

26. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

27. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

28. Postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zakladá nový záväzok len medzi postupníkom a postupcom. Obsah nového záväzku je prechod pohľadávky z majetku postupcu do majetku postupníka. Obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a uzavretím zmluvy o postúpení sa nemení ani postavenie dlžníka. Jeho postavenie sa mení až tým, že mu postúpenie postupca alebo postupník (§ 526 Občianskeho zákonníka) oznámi. Nemení sa nič na jeho postavení dlžníka, teda na jeho povinnosti dlh splatiť. Postavenie dlžníka sa po tom, ako mu niektorý s účastníkov zmluvy o postúpení postúpenie oznámi spôsobom predpokladaným v § 526 Občianskeho zákonníka, mení len v tom, že miesto pôvodnému veriteľovi musí dlh splniť postupníkovi. Pokiaľ mu postúpenie neoznámia, musí plniť pôvodnému veriteľovi a takýmto plnením sa zbaví záväzku. (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Obdo V/82/2005 zo dňa 28.11.2007)

29. V súlade s § 526 Občianskeho zákonníka postupca je povinný bez zbytočného odkladu oznámiť postúpenie pohľadávky dlžníkovi s tým, že ak postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi neoznámia alebo dokiaľ postupník nepreukáže postúpenie pohľadávky dlžníkovi, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. V prípade, ak postúpenie pohľadávky dlžníkovi oznámi postupca, dlžník nie je oprávnený dožadovať sa preukázania zmluvy o postúpení.

30. Z citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva právo banky postúpiť svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka v prípade, ak je dlžník aj napriek písomnej výzve banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, pričom účelom tohto ustanovenia je ochrana klientov pred postúpením pohľadávky proti nim pred splnením na subjekty, ktoré nepodliehajú dohľadu Národnej banky Slovenska. Záonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Postúpenie pohľadávky napriek nesplneniu zákonných podmienok predstavuje postup v rozpore so zákonom,

ktorý má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

31. Po preskúmaní veci odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, nakoľko z listín právneho predchodcu žalobcu adresovaných žalovanému 1/ nie je jednoznačné, k akému dátumu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, keďže žalobca predložil dve listiny s rovnakým dátumom vyhotovenia (24.01.2017), avšak s rôznym dátumom zosplatnenia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu takéto neodborné konanie veriteľa nemôže byť na ujmu žalovaných 1/ až 3/, ako spotrebiteľov. Preto súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že právny úkon vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je neplatným právnym úkonom, ktorý svojim obsahom a účelom odporuje zákonu a prieči sa dobrým mravom.

32. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v spore nepreukázal doručenie oznámenia o postúpení pohľadávok žalovaným v súlade s § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že žalobca súdu predložil výzvy zo dňa 22.03.2017, ktoré adresoval žalovanému 1/ s totožným obsahom, avšak v jednej je uvedené, že bola zaslaná na vedomie ručiteľovi (žalovanému 3/), avšak v druhej výzve takýto údaj absentuje. Z vykonaného dokazovania zároveň vyplýva, že žalovaní 1/ až 3/ túto výzvu neprevzali a žalobca jej doručenie žalovaným nepreukázal, t.j. nepredložil žiadnu listinu, ktorá by preukazovala doručovanie tejto výzvy žalovaným. Nakoľko § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky vyžaduje, aby písomná výzva na splnenie čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke bola žalovaným aj skutočne zaslaná a žalobca nepreukázal jej zaslanie žalovaným 1/ až 3/, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu, že žalobca nepreukázal, že žalovaní 1/ až 3/ boli v omeškaní viac ako 90 dní.

33. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe správneho právneho posúdenia dospel k správne záveru, že postúpenie pohľadávky v predmetnej veci nie je možné považovať za platné a že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

34. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % priznal žalovaným 1/ až 3/, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

35. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).